

Prelatovo pismo (maj 2012)

“Mesec maj nam govori predvsem o nenehni navzočnosti presvete Device Marije na poti Cerkve in vsakega kristjana,” pravi prelat v svojem pismu meseca maja.

11. Maj. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Prihod meseca maja v naše duše vedno prinese nekakšno posebno veselje. Velikonočni radosti se

pridruži začetek tednov, ki so v številnih deželah posebej posvečeni Devici Mariji. In kako ne bi veselje napolnilo otrok, ko zaznajo navzočnost matere, na poseben način in s še več bližine? Logično je, da je tako. Kakor zagotavlja nek starodavni cerkveni pisec, je Devica Marija ob njenem obisku pri sveti Elizabeti “s svojimi besedami (...) storila, da je za njeno sestrično kakor iz studenca začela izvirati reka božjih darov. Tam, kamor pride *milosti polna*, je vse napolnjeno z veseljem.”[1]

Danes bi rad z vami še enkrat pregledal nekatere razloge za radost in hvaležnost, ki nam jih prinaša ta peti mesec v letu. Že prvi dan, praznik svetega Jožefa Delavca, ki ga obhajamo danes, predstavlja trenutek pristnega *gaudium* za ženske in moške, ki – kakor mi – iščejo osebno posvečevanje in uresničujejo apostolat v poklicnem

delu ter v vsakdanjih opravilih. Spominjam se, kako vesel je bil naš Oče, ko se je začel obhajati ta liturgični spomin, saj – kakor je zapisal v eni od svojih pridig – ***ta praznik, ki je kanonizacija dela kot božje vrednote, kaže na to, kako odmevajo v skupnostnem in javnem življenju Cerkve osrednje resnice evangelija, za katere Bog hoče, da jih v današnjem času še posebej premišljujemo***[2].

Praznik svetega Jožefa Delavca nas vabi, naj ne pozabimo na nadnaravno vrednost dobro opravljenega, poštenega poklicnega dela, kakršnega je sveti očak opravljal mnoga leta. Nujen pogoj pa je, da ga opravljamo z nadnaravno in človeško popolnostjo, torej z željo, da bi dali slavo Bogu in da bi služili bližnjemu, neodvisno od družbenega ugleda, ki se pripisuje nekemu delu. Kolikokrat sem slišal svetega Jožefmarija govoriti, da je božja

vrednost človeškega dela odvisna od ljubezni do Boga, s katero ga uresničujemo, od duha služenja, s katerim ga začnemo in končamo!

To pismo bi rad izkoristil kot prošnjo, da molite za 35 diakonov Prelature, katerim bom čez štiri dni podelil duhovniško posvečenje. V preteklih letih se je vsak od teh mož trudil posvečevati in apostolsko delovati na področju svojega civilnega poklica, v prihodnje pa bo duhovniško delo zanje postalo – če se tako izrazimo – njihov *poklic*, kateremu bodo posvečali vse ure njihovih dni, z neskončnim veseljem zavedanja, da so Gospodova orodja za uresničevanje odrešenja duš. Molímo, da bodo živeli kot sveti duhovniki, učeni, veseli in športni na nadnaravnem področju, saj je tako želel sveti Jožefmarija: **duhovniki – duhovniki, stoodstotno duhovniki**[3].

Še en razlog za veselje je bilo zame pastoralno potovanje v Kamerun v velikonočnem tednu; v državo, ki ponuja toliko upanja za Cerkev v Afriki in po vsem svetu. Še bolj nedavni pa so dnevi, ki sem jih preživel v Pamploni ob petdesetletnici obstoja Univerzitetne klinike v Navarri. V preteklih petih desetletjih so se brezštevili ljudje – zdravniki, medicinske sestre, upravno osebje – s krščanskim duhom posvečali skrbi za bolnike; na tisoče pacientov je ponovno našlo zdravje, naučili so se izročiti Bogu svoje trpljenje, nekateri celo smrt, tesno zedinjeni s Kristusom na križu. Z vso dušo se zahvaljujem Bogu – spremljajte me tudi vi –, ker je prošnja svetega Jožefmarija za bolnike, ki jo je izražal že od začetkov Dela in še prej, našla način za svojo uresničitev v tem velikem projektu, ki ga je naš ustanovitelj osebno spodbujal, tako kot mnoge druge podobne pobude, ki so se v teku let

postopoma pojavljale v različnih deželah.

Toda, hčere in sinovi moji, mesec maj nam govori predvsem o nenehni prisotnosti presvete Device Marije na poti Cerkve in vsakega kristjana. Zatorej ni nič bolj logičnega kakor to, da poskušamo iz prihajajočih tednov pridobiti kar največje duhovne in apostolske sadove.

Na prvem mestu se bom zadržal ob tem tako pristrčnem marijanskem običaju: ob majskem romanju. Jutri, 2. maja, se bo dopolnila še ena obletnica, odkar je sveti Jožefmarija v spremstvu dveh svojih sinov poromal v svetišče naše Gospe v Sonsoles leta 1935 in tako odprl pot temu marijanskemu običaju v Delu. Koliko tisočev Marijinih kapelic in svetišč po vsem svetu smo od takrat pobožno obiskali sledeč stopinjam našega Očeta! Prosimo ga, da bi na tem romanju hodili z zbranostjo in

zaupanjem v našo Mater, tako kot on, ter z enakim apostolskih duhom. S tem ciljem povabimo tudi kakšnega prijatelja, sodelavca ali sorodnika, naj nas spremlja pri tem otroškem izrazu ljubezni do naše Gospe.

Proti sredini meseca bomo praznovali praznik Fatimske Marije in obletnico devetdnevnice svetega Jožefmarija k naši Gospe iz Guadalupe leta 1970. To sta dva spomina, ki nas morata vzpodbujati, da se bomo prizadevno posvečali trenutkom osebne molitve in ustnim molitvam, predvsem rožnemu vencu, ki ga je naša Gospa tako priporočala tistim trem pastirčkom. Bodimo sveto ambiciozni v svojih apostolskih namenih, ko bomo prosili Marijo za Cerkev in za papeža, za sadove *leta vere*, na katerega se pripravljamo, ter za prenovitev krščanskega življenja po vsem svetu.

Dne 17. maja, ki letos sovpada s slovesnostjo Gospodovega vnebohoda, je dvajseta obletnica beatifikacije našega Očeta. Kakšen spomin na čudesa milosti nam prinaša ta dan, ki ga delimo s spominom na blaženega Janeza Pavla II. in na predragega don Álvaro! Kako dobra priložnost za povečanje naše hvaležnosti Bogu in naših hrepenenj, da bi sledili zgledu zvestega orodja, ki so ga nebesa izbrala za ustanovitev Opus Dei!

V sledečih dneh tega meseca bomo lahko od blizu spremljali našo Gospo v pripravi na praznik binkošti, ki ga bomo letos obhajali v nedeljo, 27. maja. Sveti Jožefmarija nas je vzpodbujal, naj se v teh ali v dneh, ki sledijo, na oseben način zadržimo pri premišljevanju desetdnevnic k Svetemu Duhu. Poglavitnega pomena je, da v teh dneh ostajamo zelo blizu Device Marije in se od Nje učimo biti

bolj zaupni s Posvečevalcem naših duš.

Ko je Benedikt XVI. pred nekaj tedni premišljeval o navzočnosti naše Gospe v dvorani zadnje večerje v Jeruzalemu ob apostolih in svetih ženah, ko so pričakovali prihod Tolažnika, je poudaril: **Z Marijo se začne Jezusovo zemeljsko življenje in z Marijo se začnejo tudi prvi koraki Cerkve**[4]. Bog je hotel, da se njegov Sin utelesi v prečistem telesu Device Marije, in On sam nam jo je pod križem dal za Mater. Zato je bila sveta Devica ob prvih učencih, ko so se zbrali v dvorani zadnje večerje v pričakovanju obljubljenega Tolažnika, in je “s svojimi molitvami prosila za dar Duha, kateri je bil njo samo obsenčil že ob oznanjenju.”[5]

Papež opozarja, da **prisotnost Božje Matere med dvanajsterimi po vnebohodu ni le preprosta zgodovinska omemba, ampak ima**

velik pomen, kajti Marija z njimi deli najdragocenejše, kar ima: živi spomin na Jezusa v molitvi; deli to Jezusovo poslanstvo: ohranjati Jezusov spomin in tako ohranjati njegovo prisotnosti.[6]

Ni si težko predstavljati, da so učenci v času med Gospodovim Vnebohodom in prihodom Svetega Duha, ko so imeli ob sebi Jezusovo Mater, gotovo z veliko pobožnostjo poslušali njeno pripovedovanje tolikih spominov, ki jih je Ona hranila v svojem srcu: od oznanjenja učlovečenja do rojstva v Betlehemu; od nesrečnih mesecev, ki so sledili Herodovemu preganjanju, do let življenja in dela v Nazaretu; od srečnih časov Gospodovega oznanjevanja in čudežev med njegovim javnim delovanjem do žalostnih ur njegovega trpljenja, smrti in pokopa; kasneje o veselju vstajenja, prikazovanjih v Judeji in Galileji, o zadnjih Gospodovih

navodilih ... Ob Marijinem pripovedovanju teh moči polnih doživetij je Sveti Duh apostole in druge učence polagoma pripravljajal na polnost binkošti.

Kako dobra šola, moje hčere in sinovi, je dvorana zadnje večerje! Šola molitve, v kateri sveta Marija izstopa kot učiteljica brez primere. ***Učiteljica molitve***[7], je dejal naš Oče; pa tudi ***Učiteljica skrite in tihe žrtve!***[8]. Tam Devica Marija posluša Tolažnikove navdihe ter prve učence uči poslušati Boga v zbranosti molitve. **Častiti Jezusovo Mater v Cerkvi pomeni pri njej se učiti biti skupnost, ki moli: to je eden od temeljnih poudarkov v prvem opisu krščanske skupnosti, kakor je orisana v Apostolskih delih (prim. *Apd* 2, 42). Pogosto se zatečemo k molitvi zaradi težkih situacij, osebnih težav, in te nas nagibajo, da se obračamo na Gospoda, da bi prejeli luč, tolažbo**

in pomoč. Marija nas vabi, da se odpremo za razsežnost molitve, da se obrnemo na Boga ne le v potrebi in ne le zase, ampak na enodušen, vztrajen in zvest način, “kakor eno srce in ena duša” (Apd 4,32).[9]

To je poslanstvo, katerega Marija zaupa tistim, ki želijo biti njeni zvesti otroci: učiti druge, naj se obračajo k Bogu v slehernem trenutku, ne le v nujnih potrebah ali težkem položaju.

Nekaterim je vse to morda domače; za druge je novo; za vse pa je težko. Toda jaz, je zapisal sveti Jožefmarija (...), ne bom nehal oznanjati pogloblitve nujnosti tega, da smo duše molitve, vedno (!), v kateri koli situaciji in v najrazličnejših okoliščinah. Bog nas namreč nikoli ne zapusti. Ni krščansko misliti na božje prijateljstvo le kot na neko skrajno sredstvo. Se nam lahko zdi normalno ignorirati ali prezirati ljudi, ki jih ljubimo? Očitno ne. K

tistim, ki jih ljubimo, se nenehno usmerjajo naše besede, želje, misli; kot nekakšna nenehna prisotnost. Enako naj bo z Bogom.[10]

Tako je vedno ravnala presveta Devica. ***Na Kalvariji, na morišču, je molila. Taka drži pri Mariji ni nekaj novega. Vedno je ravnala tako, opravljala je svoje naloge, skrbela za svoj dom. Medtem, ko se je ukvarjala z zemeljskimi stvarmi, je ostala pozorna na Boga. Kristus (...) je hotel, da nas tudi njegova Mati, najbolj vzvišeno bitje, milosti polna, potrdi v tej gorečnosti, da bi vedno dvigali svoj pogled k božji ljubezni.[11]***

Sedaj, ko je v nebesih, kjer živi poveljučana s telesom in dušo, je presveta Devica še naprej zelo blizu vsakomur od nas ter zvesto izpolnjuje nalogo, katero ji je dal Jezus po svetem Janezu: ***Žena, glej tvoj sin[12]. Priporočimo ji vsa***

obdobja našega osebnega in cerkvenega življenja, priporoča Benedikt XVI., med njimi tudi naš dokončni odhod. Marija nas uči, kako potrebna je molitev, in nam kaže, da samo s stalno in tesno, ljubezni polno povezanostjo z njenim Sinom lahko pogumno stopimo iz “naše hiše”, iz samih sebe, da bi dosegli vse konce sveta in vsepovsod oznanjali Gospoda Jezusa, Odrešenika sveta.[13]

Ali molimo *Dominus tecum* iz zdravamarije s takšno vsakodnevno pobožnostjo, s kakršno ga je ponavljal naš Oče? Kako vztrajno prosimo Marijo, naj nam pomaga izkoristiti darove in sadove Svetega Duha?

Še naprej bodite tesno zedinjeni z mojimi nameni, ki se povzemajo v zavzeto molitev za Cerkev, za papeža, za duhovnike in redovnike, za svetost vsega krščanskega ljudstva.

Zatecimo se k Devici Mariji in preko njenega posredovanja prosimo Svetega Duha, naj v vseh, v pastirjih in vernikih, vzbudi hrepenenje, da bi v vsakem trenutku izpolnjevali sveto božjo voljo.

Spremljajte me tudi na potovanju na Slovaško, kamor nameravam iti čez nekaj dni; naj se tudi tam bolj in bolj razširja duh Opus Dei, da bo v slehernem okolju sejal ljubezen do Cerkve in željo po posvečevanju sebe in drugih sredi običajnih opravil. Ne morete si predstavljati, s kakó vztrajno pobožnostjo je naš Oče leta 1968 prosil za to deželo, ko si je prizadevala za osvoboditev izpod marksističnega jarma.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. maj 2012

[1] Gregor Čudodelnik, *Homilija II o Oznanjenju*.

[2] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 52.

[3] Sveti Jožefmarija, *Homilija Duhovnik za vekomaj*, 13. 4. 1973.

[4] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 14. 3. 2012.

[5] II. vatikanski koncil, *Dogmatična konstitucija o Cerkvi (Lumen gentium)*, št. 59.

[6] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 14. 3. 2012.

[7] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 502.

[8] *Prav tam*, št. 509.

[9] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 14. 3. 2012.

[10] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 247.

[11] *Prav tam*, št. 241.

[12] *Jn* 19, 26.

[13] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 14. 3. 2012.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-maj-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-maj-2012/)
(16. Mar. 2026)